

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

nezletilé: **D. R.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená kolizním opatrovníkem Městskou částí Praha 12
sídlem úřadu na adrese Písková 830/25, 143 25 Praha 4

dcery rodičů: **Jana R.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Ivanou Mičkeovou
sídlem Kmochova 517/2, 150 00 Praha 5

Michal H., narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Evou Winklerovou
sídlem Zelený pruh 1294/52, 147 00 Praha 4

o úpravu poměrů

k odvolání obou rodičů proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. června 2021, č. j. 14 Nc 7018/2019-201

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o výživném (ad II) **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o nedoplatku na výživném (ad III) **mění** tak, že nedoplatek na výživném za dobu od 31. 5. 2016 do 25. 11. 2021 ve výši 403 000 Kč je otec povinen zaplatit v 6 splátkách takto:
  - 75 000 Kč ve lhůtě do 31. 1. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

- 65 000 Kč ve lhůtě do 30. 6. 2022
- 65 000 Kč ve lhůtě do 31. 12. 2022
- 65 000 Kč ve lhůtě do 30. 6. 2023
- 65 000 Kč ve lhůtě do 31. 12. 2023
- 68 000 Kč ve lhůtě do 30. 6. 2024

a to v době do 31. 1. 2022 k rukám matky a od 1. 2. 2022 k rukám D. R., narozené dne xxx, pod ztrátou výhody splátek.

- III. Otec je povinen zaplatit České republice na nákladech řízení před soudem I. stupně částku 14 790 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 4 do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Otec je povinen zaplatit matce na nákladech řízení o určení otcovství částku 8 250 Kč k rukám její advokátky do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o úpravu poměrů nezletilé před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně svěřil nezletilou do péče matky (výrok I), otci uložil povinnost přispívat na její výživu s účinností od 31. 5. 2016 částkou 6 000 Kč měsíčně a s účinností od 1. 9. 2019 částkou 7 000 Kč měsíčně, splatnou vždy do 15. dne v měsíci předem k rukám matky (výrok II), a rovněž povinnost zaplatit na nedoplatku na výživném za dobu od 31. 5. 2016 do 30. 6. 2021 celkem 388 194 Kč, a to ve 3 splátkách, první splátku ve výši 150 000 Kč do 31. 12. 2021, druhou splátku ve výši 150 000 Kč do 30. 6. 2022 a třetí splátku ve výši 88 194 Kč do 31. 12. 2022, pod ztrátou výhody splátek (výrok III). Otcí byla uložena i povinnost k náhradě nákladů řízení, a to vůči státu ve výši 14 790 Kč (výrok IV) a vůči matce ve výši 7 800 Kč (výrok V).
2. Takto soud I. stupně rozhodl na podkladě matčina návrhu podaného dne 31. 5. 2019, jímž se domáhala jednak určení otcovství k nezletilé, jednak svěřeni nezletilé do své péče a stanovení vyživovací povinnosti otci. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 4. 11. 2020, č. j. 14 Nc 7018/2019-128, bylo určeno, že Michal H. je otcem nezletilé D. R.. Napadeným rozsudkem pak bylo rozhodováno již jen o úpravě poměrů nezletilé a o nákladech řízení.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že nezletilá od září xxx studuje střední uměleckou školu, výtvarným aktivitám se ale věnovala již na základní škole (kdy navštěvovala výtvarný kroužek). Její zdravotní stav je dobrý, nosí rovnátka (za něž matka vynaložila částku 20 000 Kč), v minulosti byla v péči xxx. V současné době nezletilá žije střídavě v xxx (u babičky), kde studuje, a v xxx, kde se zdržuje o víkendech u matky, má proto zvýšené náklady na dojíždění. Matka nezletilé se dlouhodobě léčí s xxx a v roce 2017 byl posudkem o invaliditě zjištěn pokles její pracovní schopnosti o 50 % (jednalo se o invaliditu II. stupně), v roce 2021 byl pokles pracovní schopnosti již o 70 % (na výměr invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně matka v době rozhodování soudu I. stupně teprve čekala). Pokud matka v minulosti pracovala, tak jen brigádně, a dosahovala výdělků mezi 6 000 Kč až 10 000 Kč měsíčně. V roce 2020 pobírala invalidní důchod 5 951 Kč měsíčně, od ledna 2021 to bylo 6 186 Kč měsíčně. Je nemajetná, vyživovací povinnost má toliko k nezletilé. Otec pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná (zedník) s hrubým příjmem 30 000 až 35 000 Kč měsíčně, jeho čistý příjem je okolo 20 000 Kč měsíčně. Dle předložených daňových přiznání otec vykázal základ daně v roce 2016 ve výši 97 440 Kč, v roce 2017 ve výši 127 070 Kč a v roce 2018 ve výši 53 980 Kč. Otec je ženatý a žije společně s manželkou v družstevním bytě (ten je psaný na manželku). Otcova manželka pracuje jako zdravotní sestra

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková

s příjmem okolo 60 000 Kč měsíčně. Otec vlastní automobil zn. Subaru, jinak je nemajetný, vyživovací povinnost má jen k nezletilé.

4. Na zjištěný skutkový stav věci soud I. stupně aplikoval § 907, § 912, § 913 a § 915 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), a dospěl k závěru, že je namístě svěřit nezletilou do péče matky, s čímž otec jednak souhlasil, jednak bylo přihlédnuto k tomu, že otec se s nezletilou nestýká, nezajímá se o ni, na její výživu dobrovolně nepřispívá a že mezi nimi není vybudován žádný citový vztah. Pokud jde o výživné, soud I. stupně vzal za základ svých úvah otcův čistý příjem ve výši 25 000 Kč (faktickému zjištění sice odpovídala jen částka 20 000 Kč měsíčně, bylo ale třeba zohlednit, že v daňových příznacích uplatňoval výdaje paušálem), a přihlédl i k tomu, že žije s manželkou, a tudíž se na životních nákladech podílí společně s ní. Na druhou stranu nebylo lze vycházet ze společného příjmu otce a jeho manželky, jak žádala matka, neboť pak by byl otec fakticky trestán za to, že žije v manželství, a nikoliv jen v neformálním svazku, a nadto účelem manželství není hrazení závazků druhého manžela. Soud I. stupně také zohlednil matčinu situaci, zejména její nepříznivý zdravotní stav, který ji v možnosti opatrovat si prostředky vlastní prací významně limituje, a vzal v úvahu i potřeby nezletilé jak v době, kdy chodila na základní školu a žila s matkou v xxx, tak i jejich navýšení v době, kdy nastoupila ke studiu na střední škole. Ve výsledku dospěl k závěru, že odpovídajícím výživným za dobu od 31. 5. 2016 (tj. 3 roky zpětně od podání návrhu) je částka 6 000 Kč měsíčně, a od 1. 9. 2019 (tj. od nástupu na střední školu) částka 7 000 Kč měsíčně. Nedoplatek na výživném za dobu od 31. 5. 2016 do 30. 6. 2021, kdy otec na výživu nezletilé nezaplatil vůbec nic, soud I. stupně určil částkou 388 194 Kč a tuto částku otcí uložil zaplatit ve třech splátkách.
5. O nákladech státu bylo rozhodnuto dle § 148 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) a otcí byla uložena povinnost zaplatit státu náklady znalečného (za vypracování znaleckého posudku v řízení o určení otcovství) ve výši 14 790 Kč. O nákladech řízení mezi účastníky, pokud šlo o řízení o určení otcovství, bylo rozhodováno dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšné matce byla přiznána náhrada nákladů jejího právního zastoupení. V řízení o úpravu poměrů soud vycházel z § 23 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. ř. s.“), v souladu s nímž žádnému účastníku náhrada nákladů řízení nenáleží.
6. Tento rozsudek napadli včasným a přípustným odvoláním oba rodiče a tato odvolání směřovala toliko proti výroku o výživném.
7. Matka měla částku stanovenou soudem I. stupně za příliš nízkou. Poukazovala na chování otce, který se o nezletilou od mala nezajímá a na její výživu ničím nepřispívá. Uvedla, že v průběhu řízení ze sebe záměrně dělal chudého člověka, ve skutečnosti si jako zedník s mnohaletou praxí ve svém oboru vydělá mnohem vyšší částky, než jaké přiznával. Zdůrazňovala, že otec dělá daňovou optimalizaci a že je obecně známo, že ve stavebnictví se dělá tzv. „bez papíru“ a přijaté peníze se nedaní. Dle matky je třeba zohlednit životní úroveň, které otec dosahuje společně se svou manželkou, a mělo by se proto vycházet z toho, že jejich společný příjem činí 90 000 až 100 000 Kč měsíčně, z čehož polovinu je možno považovat za příjem otce. Dle matky by mělo být přihlédnuto i k tomu, že - jelikož nezletilá již za rok ukončí středoškolské studium - bude otce vyživovací povinnost k ní tížit jen krátce, zatímco matka ji plnila již od narození nezletilé. Po otcí začala výživné požadovat až v době, kdy nebyla schopna se o nezletilou sama finančně postarat. Pokud by otec platil výživné stanovené soudem I. stupně, nezletilá by musela studium v xxx ukončit, neboť by to bylo nad matčiny finanční možnosti. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku o výživném změnil a otcí uložil povinnost hradit výživné na nezletilou ve výši 15 000 Kč měsíčně.
8. Otec měl naopak za to, že výživné bylo stanoveno příliš vysoké. Za přiměřenou částku výživného považoval částku 4 000 Kč (od 1. 6. 2016 do 31. 8. 2019) a 5 000 Kč (od 1. 9. 2019 nadále).

Nesouhlasil ani s tím, v jakých splátkách by měl hradit nedoplatek na výživném, neboť takovými částkami nedisponuje (a navrhoval půlroční splátky po 50 000 Kč). Zdůraznil, že o tom, že je otcem nezletilé, se dozvěděl až po 16 letech od jejího narození ze znaleckého posudku, který obdržel v roce 2020. S matkou nezletilé se seznámili v roce 1999 na pracovišti, otec byl již tehdy ženatý, ale s manželkou nežil, později se k ní však vrátil, a to ještě před tím, než mu v roce 2003 matka oznámila, že s ním otěhotněla. Po narození se o matku i nezletilou po dobu dvou let staral, a to až do roku 2006, kdy po něm matka začala požadovat výživné ve výši 10 000 Kč měsíčně a jednorázový příspěvek 300 000 Kč, což odmítl. Navíc se dozvěděl, že matka udržovala intimní vztahy i s jinými muži, a proto by nemusel být otcem nezletilé on. Plnění vyživovací povinnosti proto podmiňoval provedením testů DNA, k čemuž pro pasivitu matky nikdy nedošlo, a ta po něm žádné výživné již nežádala. Od roku 2006 se s matkou viděl jen párkrát a teprve v roce 2019 byl ze strany její advokátky kontaktován ve věci výživného pro nezletilou, které ale bez testu DNA odmítl platit. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku o výživném změnil tak, že otec je povinen s účinností od 1. 6. 2016 do 31. 8. 2019 platit na výživu nezletilé částku 4 000 Kč měsíčně a od 1. 9. 2019 částku 5 000 Kč měsíčně.

9. Otec se vyjádřil i k odvolání matky, kdy zpochybnil některá její tvrzení, především o tom, že by od narození veškeré potřeby nezletilé hradila výhradně ona sama (až do dvou let nezletilé platil na její výživu 3 000 Kč měsíčně). Poukázal na to, že vinou matky (tím, že situaci nijak neřešila a nepodala návrh v době, kdy byla nezletilá ještě malým dítětem) neměl možnost vytvořit si k nezletilé (ani ona k němu) žádný citový vztah, a teď má navíc platit vysoké výživné, na které s ohledem na svůj věk a výdělek nemá prostředky. Souhlas otec naopak vyjádřil s názorem soudu, dle něhož by se při určení výživného nemělo vycházet ze společného příjmu jeho a jeho manželky, neboť účelem manželství není hrazení dluhů druhého manžela. Pokud jde o matčiny představy o jeho skutečném výdělku, ty jsou zcela pomýlené a vycházejí z doby před 18 lety, kdy spolu udržovali vztah, neodpovídají ale dnešní realitě.
10. Rovněž matka se vyjádřila k otcovu odvolání. Opětovně zdůraznila svůj nepříznivý zdravotní stav, jakož i to, že nezletilá je závislá na výživném přiznaném soudem, neboť matka je od začátku roku 2021 invalidní ve III. stupni. Zpochybnila také některá otcova tvrzení, zejména stran jejího údajného požadavku na úhradu jednorázového příspěvku na výživu nezletilé. Dále v podstatě zopakovala to, co předtím uvedla již ve svém odvolání, především se dovolávala toho, aby při stanovení výživného bylo vycházeno rovněž z příjmu otcovy manželky, jakož i toho, jakých příjmů by otec mohl s ohledem na svou kvalifikaci skutečně dosahovat (dle matky se jedná o částku okolo 59 500 Kč měsíčně).
11. K odvolání obou rodičů zaujal stanovisko kolizní opatrovník, který setrval ve svém závěrečném návrhu předneseném v řízení před soudem I. stupně, kdy požadoval výživné pro nezletilou ve výši 15 000 Kč měsíčně. Zdůraznil, že ta je studentkou střední umělecké školy a má nemalé výdaje spojené s bydlením, školní docházkou, domácí stravou, jízdou, výtvarným a volejbalovým kroužkem, internetem, hygienou, mobilním tarifem apod. Otcovy příjmy, vzhledem k tomu, že pracuje jako osoba samostatně výdělečně činná, jsou pro kolizního opatrovníka neprůkazné, a je otázkou, zda byly zváženy i otcovy výdělkové možnosti s ohledem na jeho vzdělání a další skutečnosti.
12. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 28 z. ř. s., § 212a o. s. ř.), a odvolání ani jednoho z rodičů neshledal jako důvodné. Vyšel jednak ze skutkových zjištění soudu I. stupně, jednak dokazování sám doplnil a přihlédl i k novým skutečnostem, k nimž došlo po vyhlášení rozsudku soudu I. stupně (§ 213 odst. 4 o. s. ř., 28 odst. 1 z. ř. s.).
13. Pokud jde o otce, odvolací soud z jeho daňových přiznání za rok 2019 a 2020 zjistil, že otcův základ daně v těchto zdaňovacích obdobích činil 78 560 Kč a 84 840 Kč (výdaje byly uplatněny paušálem), a z faktur vystavených v době od ledna do září 2021 bylo zjištěno, že otec v uvedeném

období dosáhl (nezdaněného) příjmu 305 515 Kč. Dále odvolací soud zjistil, že otec je od roku 1992 držitelem živnostenského oprávnění na předmět podnikání „zednictví“. Z informačního systému o průměrném výdělků (www.ispv.cz) pak bylo zjištěno, že kvalifikovaní pracovníci na stavbách dosahovali na území hlavního města Prahy v roce 2016 hrubé měsíční mzdy (medián) ve výši 24 197 Kč, v roce 2017 ve výši 27 204 Kč, v roce 2018 ve výši 30 934 Kč, v roce 2019 ve výši 32 970 Kč a v roce 2020 ve výši 32 516 Kč. Z nabídky úřadu práce (www.uradprace.cz) vyplývá, že aktuálně (ke dni 15. 11. 2021) bylo v Praze nabízeno 1 148 volných pracovních míst pro práci „zedník“ se mzdou okolo 20 000 až 35 000 Kč hrubého měsíčně. Co se týče matky, z posudku o invaliditě ze dne 27. 5. 2021 odvolací soud zjistil, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu matčina pracovní schopnost poklesla o 70 % (den vzniku invalidity je 27. 10. 2020). Od tohoto data do 5. 1. 2021 matce náležel invalidní důchod ve výši 8 412 Kč měsíčně, od 6. 1. 2021 je to invalidní důchod ve výši 8 822 Kč měsíčně (přípisem České zprávy sociálního zabezpečení ze dne 25. 10. 2021 bylo matce oznámeno, že za období od 27. 10. 2020 do 5. 11. 2021 jí bude na vyúčtování důchodu doplacena částka 32 092 Kč). Navrhovala-li matka, aby dokazování bylo doplněno i sms komunikací mezi otcem a matčinou advokátkou z roku 2019 (před podáním žaloby) či orientačním ceníkem pro rekonstrukci bytu z internetu, odvolací soud tyto důkazy pro nadbytečnost neprováděl. Postoj otce k případnému dobrovolnému hrazení výživného (před podáním žaloby) není pro určení výše výživného, ohledně něhož se vychází z možností a schopností, jakož i životní úrovně povinného a odůvodněných potřeb oprávněného (§ 913 odst. 1, § 915 odst. 1 o. z.), jakkoliv významný, a na otcovy možnosti a schopnosti nelze spolehlivě usuzovat ani z cenových nabídek v prostředí internetu.

14. V posuzovaném případě odvolací soud (ve shodě se soudem I. stupně) vyšel z toho, že rodiče nezletilé spolu nežijí a o poměrech nezletilé se nedohodli. Nezletilá byla výrokem rozsudku soudu I. stupně (proti němuž žádný z účastníků odvoláním nebrazil) svěřena do matčiny péče, otec na její výživu - vyjma čtyř plateb po 5 000 Kč poukázaných matce po vyhlášení rozsudku soudu I. stupně (a potvrzených oběma rodiči) - ničím nepřispěl. Je proto namístě stanovit mu vyživovací povinnost k nezletilé formou finančního plnění v závislosti na jeho zjištěných možnostech a schopnostech, jakož i potřebách nezletilé, a to - v souladu s návrhem matky - za dobu tří let zpět před podáním návrhu (§ 922 odst. 1 o. z.). Při hodnocení otcových schopností a možnosti je třeba vyjít z toho, že otec je kvalifikován pro pracovní obor zedník a této práci se věnuje na základě živnostenského oprávnění. Soud I. stupně ohledně fakticity jeho výdělků správně nevycházal toliko z údajů, které otec stran svých příjmů a výdajů vykazuje pro daňové účely, ale zaměřil se na zjištění jeho skutečného výdělku, který odpovídá částce 20 000 Kč měsíčně. Matčino tvrzení, že tato částka neodráží reálné výdělkové možnosti otce, nebylo podpořeno žádným relevantním zjištěním. Naopak zcela ob stojí v porovnání s průměrnou (hrubou) mzdou, které by otec v rozhodném období mohl dosáhnout v zaměstnaneckém poměru, a nevymyká se ani tomu, jaké skutečné (nezdaněné) příjmy otce byly zjištěny v prvních třech čtvrtletích tohoto roku. Není proto důvod domnívat se (a to i s ohledem na jeho celkové majetkové poměry a životní úroveň), že by otec disponoval podstatně vyššími příjmy, než jaké před soudem I. stupně prezentoval. Při určování výše výživného je ovšem třeba přihlížet nejen k fakticky dosahovaným příjmům otce, ale též jeho manželky, s níž žije ve společné domácnosti, neboť i její příjmy zcela jistě ovlivňují otcovy majetkové poměry (srov. např. náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 756/16). Z tohoto požadavku nicméně nelze dovozovat, že by polovina jejich příjmů měla být považována za příjem otce, jak požadovala matka. Soud I. stupně, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, ke skutečnosti, že otcova manželka se podílí na uspokojování potřeb jejich společné domácnosti, přihlédl, a tuto skutečnost zohlednil též odvolací soud (a má za to, že v otcově případě lze pro účely výživného uvažovat částku až 30 000 Kč měsíčně). Stejně tak je třeba vzít v úvahu matčiny výdělkové možnosti a schopnosti a majetkové poměry, které jsou v podstatě limitovány výší jejího invalidního důchodu, a konečně i potřeby nezletilé, které (od 1. 9. 2019) odpovídají jejímu statusu středoškolské studentky ve věku blížícím se dospělosti. Odvolací soud má za to, že soudem I. stupně stanovené výživné plně odráží všechna rozhodná

hlediska a že je lze mít za přiměřené zjištěným schopnostem a možností otce podílet se na úhradě odůvodněných potřeb nezletilé. Z toho důvodu rozsudek soudu I. stupně ve výroku o výživném (ad II) podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

15. Současně bylo třeba znovu rozhodnout o dluhu na výživném za dobu od 31. 5. 2016 do 25. 11. 2021 (tj. do dne vyhlášení rozsudku odvolacího soudu). Za tuto dobu měl otec na výživném zaplatit celkem 423 000 Kč (v roce 2016: 7 x 6 000 Kč, v roce 2017: 12 x 6 000 Kč, v roce 2018: 12 x 6 000 Kč, v roce 2019: 8 x 6 000 Kč + 4 x 7 000 Kč, v roce 2020: 12 x 7 000 Kč a v roce 2021: 11 x 7 000 Kč), zaplatil však toliko 20 000 Kč (4 x 5 000 Kč), po jejichž odečtení zbývá doplatit ještě 403 000 Kč. Uvedený nedoplatek na výživném bylo otcí uloženo zaplatit v 6 splátkách, jejichž výše a podmínky splatnosti byly určeny v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. Při určení výše splátek byla zohledněna jak výše dlužné částky v porovnání s otcovými zjištěnými možnostmi, tak i spotřební charakter výživného, jež má sloužit k uspokojení všech odůvodněných potřeb dítěte, které tu jsou v době, za kterou je výživné plněno. Skutečnost, že otec o své vyživovací povinnosti v minulosti nevěděl, a proto ji neplnil, nemůže být důvodem k tomu, aby dluh na výživném nebyl oprávněnému dítěti uhrazen v rozumné době. Nebylo proto možné akceptovat splátky v otcem navrhované výši, na druhou stranu splátky ve výši určené soudem I. stupně nepovažoval odvolací soud za adekvátní otcovým poměrům. Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku o dlužném výživném (ad III) podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, jak je ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeno. Sluší se dodat, že pokud otec tvrdil, že na dlužné výživné jednorázově uhradil ještě částku 25 000 Kč, nebylo toto jeho tvrzení v řízení prokázáno. Matka úhradu této částky nepotvrdila, a otec - byť mu za tím účelem byla poskytnuta lhůta jednoho týdne (při jednání odvolacího soudu dne 18. 11. 2021, které bylo jen z tohoto důvodu odročeno na den 25. 11. 2021) - své tvrzení řádně nedoložil (za průkaz platby nemohl sloužit údaj zobrazený na displeji otcova mobilního telefonu).
16. Podle § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. pak odvolací soud rozhodl nejen o nákladech odvolacího řízení, nýbrž (znovu) i o nákladech řízení před soudem I. stupně. Otcí byla v souladu s § 148 odst. 1 o. s. ř. uložena povinnost k náhradě nákladů státu v řízení o určení otcovství, a to znalečného, které bylo hrazeno z rozpočtových prostředků soudu I. stupně. Dále pak bylo otcí, v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř., uloženo nahradit matce náklady, které účelně vynaložila v řízení o určení otcovství (kde se svým návrhem uspěla) a které sestávají z odměny advokátky za 4,5 úkonu právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání návrhu, dvakrát účast u jednání soudu a odvolání do výroku rozsudku, jímž nebylo rozhodnuto ve věci samé; § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 11 odst. 2 písm. c/ vyhl. č. 177/1996 Sb.) po 1 500 Kč (§ 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a 5 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem se jedná o částku 8 250 Kč. Lhůta a místo k jejímu plnění vycházejí z § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. Co se týče nákladů řízení o úpravu poměrů nezletilé, at' již jde o řízení před soudem I. stupně či odvolací řízení, bylo o nich v obou případech rozhodnuto dle § 23 z. ř. s., totiž tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.).

Praha 25. listopadu 2021

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vápeníková